

Tvrdé škody. Zážitky pacientů. Doktorka svědčí o Kubkovi a spol.

- CZ24 News | 15. února 2022

ČESKO: „Mě zajímá, jak vám je, ne váš certifikát, my ošetřujeme všechny lidi.“ To říkala kardioložka Jana Gandalovičová pacientům, když jí chtěli předkládat při vstupu do ordinace certifikát o očkování. ParlamentnímListům.cz popsala, jak dle ní za covidu trpěly jednotlivé části populace, zejména děti. Vyčítá kolegům, že nechtěli ošetřit neočkované pacienty. „Doufám, že budou velmi rychle chtít zapomenout, že je něco takového vůbec mohlo napadnout,“ říká. Sděluje též fakta o prospěšnosti i škodlivosti očkování proti covidu.

Jedním z bodů Petice za zdraví, svobodu v medicíně i společnosti, kterou občanská platforma [Iniciativa 21](#) adresovala ministru zdravotnictví Válkovi, vládě a Parlamentu, bylo zachování úplné dobrovolnosti očkování proti nemoci covid-19. Toho už se podařilo dosáhnout. Požadujete ale také dodržování Listiny základních lidských práv a svobod. K jakým krokům by musela vláda nebo ministr zdravotnictví Válek přistoupit, aby se dalo říci, že u nás nejsou základní lidská práva a svobody pošlapávány?

Vláda sice zrušila vyhlášku o povinném očkování a aktuálně odpadl úřední nátlak, ale reálný nátlak na očkování tím zdaleka neskončil. Stát nadále prosazuje plošné očkování včetně očkování dětí jako jedinou správnou ochranu proti nemoci covid-19, a přitom ignoruje hlavní směry ochrany zdraví. Očkování si navíc vymáhal nabízeným zvýhodňováním těch, kteří se podvolí. Zbylým stát nesmírně komplikoval život. Chybí důraz na primární zdravotní péči a osobní kontakt mezi pacientem a praktickým lékařem. Navíc není zaručené, že se povinné očkování nevrátí. Zrušení Vojtěchovy vyhlášky dosud ani nevyšlo ve Sbírce zákonů. Ponechává si vláda otevřené dveře, aby povinné očkování vrátila oknem poté, co je dveřmi vypustila?

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Co se týká diskriminace, vláda musí zrušit veškerá omezení a šikanující nařízení, která nemají medicínské opodstatnění a jsou v rozporu s Listinou základních lidských práv a svobod.

Iniciativa 21 požaduje rovněž ukončení nátlakových kampaní a vyvážené informování ve veřejnoprávních médiích. Co máte na mysli těmi nátlakovými kampaněmi? Česká televize a Český rozhlas podle vás neplní svou zákonnou povinnost o vyváženém informování?

Nátlakové manipulativní kampaně států na celém světě provázejí nemoc covid-19 od samého počátku. Média včetně veřejnoprávních mají hlavní podíl na manipulacích, které způsobily, že nemoc se stala od začátku majetkem politiků a novinářů a byla odňata z působnosti lékařů, že se dostala z ordinací na nádraží a do obchodních center. Média vytvořila na počátku vlnu strachu nebezpečnější

než covid-19. Ten způsobil, že se lidé snadno vzdali svých svobod a nechali se ovládat, že vyměnili svá práva za iluzi bezpečí.

Druhou stranou manipulací je cenzura, která zasáhla internet v dosud nepředstavitelném rozsahu a intenzitě. Jsou mazány příspěvky označené jako nebezpečné, k tomu stačí jen zveřejnit nezávislá fakta nebo mít jiný názor než je provládní.

Je evidentní, že Česká televize a Český rozhlas přinášejí zcela jednostranný názor, jsou tlampači státní ideologie, nedávají prostor oponentním odborníkům a dehonestují je.

„Máme tady mnoho černých pasažérů, ti by rádi čerpali různé výhody, ale nejsou pro to schopni nic udělat a chovají se nebezpečně.“ Nebo: „Dezinformátoři a militantní antivaxerři jsou zlo a tomu se nesmí ustupovat. Kvůli tomu tu zemřelo více lidí, než s naším zdravotnictvím muselo.“ To jsou dva výroky prezidenta České lékařské komory Milana Kubka pro CNN Prima News. Co říkáte tomu označení neočkovaných za černé pasažéry? A jak je to s tím zlem, kterému se nesmí ustupovat?

Milan Kubek není reprezentantem všech lékařů, nemá mandát mluvit za všechny. Sám si to právo uzurpoval. Od začátku šíří strach a paniku. Mnohdy nemluví pravdu, manipuluje, vyjadřuje extrémní názory, bojuje válečnickou rétorikou, výrazně se podílí na polarizaci společnosti. Právě o tom svědčí jeho uvedené militantní výroky. Jeho přístup je zcela vzdálený lékařské cti a profesi. Hovořit o neočkovaných lidech jako černých pasažérech je absurdní. Často jsou to lidé, kteří celoživotně dbají o své zdraví a nezatěžují zdravotnický systém a platí pojištění těm, kteří se svým zdravím dlouhodobě hazardují. Proč pan Kubek nebojuje se stejnou vehemencí třeba proti obezitě, která stojí za mnohými civilizačními onemocněními, na něž umírá nejvíc lidí?

Fialova vláda se bude v tomto týdnu pokoušet přehlasovat Senát ve věci novely pandemického zákona, který by jinak přestal platit koncem února. Hrozí jeho přijetím omezování lidských práv, svobod a podmínek běžného života, nebo se jeho význam zveličuje, obzvlášť když by jeho platnost v závěru letošního roku měla skončit?

Vláda „demokratických stran“ ztratila schválením novely pandemického zákona v Poslanecké sněmovně tvář. Novela dává třem ministrům – zdravotnictví, vnitra a obrany – obrovské a nekontrolovatelné pravomoci. Stát tak odevzdává moc z rukou Parlamentu třem ministrům – dává jim bílý šek zasahovat brutálním způsobem do běžného života lidí a zbabávat je práv a svobod. Dává ministerstvům zdravotnictví, vnitra a obrany dokonce více pravomocí, než má vláda v době válečného stavu. Zákon by například umožnil úřadům zavřít lidi v izolaci jen na základě sms zprávy nebo uzavírat školy v nevídaném rozsahu a omezovat právo dětí na vzdělání se všemi drastickými psychologickými, sociálními i ekonomickými dopady. Demokratická vláda tak jen pokračuje v totalitárních postupech Babišovy autokracie.

Názoroví oponenti jediné pravdy o pandemii, koronaviru a vakcínách bývají označováni za dezinformátory. Jak se má běžný člověk orientovat a jak má poznat, co jsou dezinformace, kdo jsou dezinformátoři a která to jsou ta dezinformační média, jejichž hvězdou má být profesor Beran?

Nacházet důvěryhodné zdroje informací dokázali donedávna jen lidé vybavení kritickým myšlením, znalostí internetu a množstvím času. Zmatení pravdy a lži je součástí psychologické války, kterou vede stát s občany s cílem přimět je k poslušnosti a k očkování. Nezávislí a uznávaní odborníci, například profesor Jiří Beran, byli státem označeni za dezinformátory a vytěsněni z veřejné diskuse, zatímco místa v poradních grémiích státu a v médiích obsazovali loajální lidé následující státní doktrínu.

„Co je pravda? Dezinformace plus tři měsíce,“ říká výstižné rčení. Díky prokázaným lžím o očkování a významu omezujících nařízení už řada lidí nepřijímá oficiální informace jako dosud a posuzuje je kritickým přístupem. Kritické informace začínají prosakovat už i do komerčních médií, zatímco veřejnoprávní zůstávají baštou jednostrannosti.

Jaký je váš osobní názor na očkování proti covid-19, a to i u mladých lidí a u dětí?

Zajímavé je vidět, jak se rétorika kolem očkování měnila. Původně se hlásalo, že očkovaný neonemocní, nebude nemoc šířit a pandemie pro něj skončí včetně nošení roušek. Postupně je vše jinak. Lež o bezinfekčnosti a zvýhodňování očkovaných tím, že se nemuseli testovat, jen nesmírně zhoršila situaci v podzimní vlně, kdy varianta delta dominovala. Očkovaný může onemocnět, nemoc šíří, očkování chrání maximálně proti těžkému průběhu, a to ani ne vždy, protektivní doba očkování je krátká a opakovanými boostery se ještě zkracuje. Od počátku covid-19 se rychle ukázalo, že rizikovými pacienty pro těžký průběh covidu-19 jsou lidé starší a hlavně ti, kteří mají nadváhu, diabetes, vysoký krevní tlak a ischemickou chorobou srdeční. Tito lidé jistě budou z očkování profitovat a taky jim to doporučuji. Děti a mladí jsou ale neriziková skupina, mnohdy již covid-19 prodělali, i bezpříznakově nebo jen s minimálními příznaky, a tudíž u nich nemá očkování žádný smysl. Naopak bez znalosti jejich imunitního stavu jim může očkování ublížit navozením přemrštěné imunitní reakce. Očkování genetickými vakcínami navíc je zatíženo i nebezpečnými vedlejšími účinky, byť vzácnými, jako je například myokarditida více se právě vyskytující u mladých mužů. Proto u mladých a dětí nevidím benefit vakcinace, jen riziko možných nežádoucích účinků. Navíc vakcína proti původnímu wuhanskému kmenu je minimálně účinná na nyní dominující variantu omikron.

Co ty téměř už celé dva roky pandemie udělaly s psychikou lidí? Dá se to nějak kategorizovat, které skupiny společnosti zvládaly ten nepřírozený stav lépe, které hůře, pro které byly opakované lockdowny úplně devastující?

Odpověď na tuto otázku můžeme kategorizovat podle několika kritérií. Z hlediska věku patrně nejhůře dopadly jednak děti a dospívající. Jim bylo řečeno, že to, co je pro jejich životní etapu základním úkolem a právem, tedy učit se, hrát si, zkoumat svět a vytvářet si vazby, je nebezpečné či přímo společensky nežádoucí. Všechny tyto potřeby byly obětovány ve prospěch jedné hodnoty – nenakazit se virem. Mladým a dětem se láme psychika přes výhody a dárky. Když to nejde, nastupují tresty, šikana, dehonestace, vyčlenění. Menších dětí ve škole se nikdo na nic neptal. Je s nimi zacházeno jako s krabicemi při vykládce kamionu. Většina jen papouškuje naučené fráze bez obsahu – „očkování je povinnost, nenakazím babičku, jsem zodpovědný/á, poctivý/á“. Napětí potlačují a vytěšňují. O následky u dětí mnohdy okolí nejeví jakýkoliv zájem. Některé děti ale velmi dobře chápou tu formu manipulace a agrese. A že to končí psychickým onemocněním, sebepoškozováním, sebevraždou? To prý určitě s covidem nebude souviset. Psychicky zdevastované děti, naučenou bezmocnost a další nevyčíslete jako počty hospitalizací. Jsou skryté a budou se projevovat později.

Druhou silně postiženou skupinou jsou staří izolovaní lidé, kteří trpěli velkou osamělostí a strachem. Jim bylo řečeno, že je v jejich zájmu, aby nevidali děti a vnoučata. Přitom moudrý starý člověk ví, že smyslem života není jenom ho za každou cenu prodloužit, ale především žít ho kvalitně a naplno.

Z hlediska pracovního zařazení je jistě rozdíl mezi státním zaměstnancem, kterého v uvozovkách trápí pouze povinnost nosit respirátor, a podnikateli, kteří měli opakovanou zkušenost zmaru a bezmoci, když se museli ze dne na den přizpůsobovat mnohdy už zcela nesmyslným vládním nařízením, co omezovala či přímo zavírala jejich provozy. Víra ve smysluplnost světa, v to, že svět drží pohromadě a lze mu porozumět, zde byla otřesena. Jedná se ale o důležitou lidskou potřebu, která dále souvisí i s ochotou se ve světě jakkoli angažovat. Pokud toto člověk ztratí, může se propadat do naučené bezmoci se všemi negativními důsledky jako nárůst cynismu, apatie a deprese.

Jak to dvouleté období poznamenalo vaši práci kardioložky? S čím jste se musela vyrovnávat, s jakými reakcemi a názory pacientů na covidovou situaci jste se setkávala?

Co jednoznačně dominovalo hlavně zpočátku pandemie, ale přetrvává dosud, je až patologický strach pacientů, u některých až paralýza z nákazy, zabarikádovali se doma, nepřišli ani na kontroly. Například ignorovali kontroly stavu kardiostimulátorů, i když jim hrozilo, že se baterie jejich kardiostimulátoru vybije. To jsme je telefonicky vyzývali, aby se dostavili, že si mohou ublížit. Ten strach není devastující jen pro jejich psychické zdraví, ale odráží se to do jejich somatického stavu. Proto jsem od začátku nechápala rétoriku prezidenta ČLK Kubka, úloha nás lékařů není děsit pacienty, ale uklidňovat je i s vědomím toho, že situace je vážná. Všem svým rizikovým pacientům jsem doporučila očkování, jakmile bylo k dispozici. Někteří moji velmi staří, ale soběstační pacienti očkování odmítli, jejich rozhodnutí jsem respektovala, měli k tomu své důvody. Nakonec covidem-19 onemocněli, překvapivě to ale zvládli dobře, nikdo z nich však nebyl obézní.

Po zaočkování nastal druhý extrém, kdy pacienti chodili a první, co ukazovali, byly certifikáty o očkování. Těmi se prokazovali jako vstupenkou do ordinace, protože se báli odmítnutí péče, jak se to začalo dít neočkovaným. Takže v určitém časovém období, byla moje nejčastější věta: „Mě zajímá, jak vám je, ne váš certifikát, my ošetřujeme všechny lidi.“ Nyní spíše čelím zase rozčarování očkovaných pacientů, že přesto, že se nechali naočkovat třetí dávkou, tak stejně covid-19 u nich propukl. Omikron prostě boří hranice. Nechápu některé kolegy, kteří odmítají ošetřovat neočkované. Považuji to za eticky zcela nepřijatelné, nehodné profese lékaře. Stejně tak odsuzuji politiky, kteří se zaobírají myšlenkou, že neočkovaní by si měli platit zdravotní péči. Doufám, že budou velmi rychle chtít zapomenout, že je něco takového vůbec mohlo napadnout.

Jedním z takových výtečníků byl v předvánočním období předseda poslaneckého klubu jedné z vládních stran - konkrétně [lidovec Marek Výborný](#). Tak snad už na ten svůj nápad zapomněl. Dá se z vývoje posledních týdnů a masivního rozvolňování opatření usuzovat na konec pandemie, i když třeba Itálie či Německo se svými restrikcemi nebo Rakousko s povinným očkováním situaci hodnotí jinak? Kdy čekáte návrat do normálu?

Rozpory a protiklady v postupu různých zemí jsou známkou pokračujícího chaosu a zcela nedůvěryhodného politického řízení situace. Zatímco medicínská realita jasně ukazuje na ústup nemoci a některé státy ruší už dávno zbytečná omezení, jiné zesilují tlak přijímáním zákonů k totalitnímu ovládnutí lidí. Rozevření nůžek mezi realitou medicíny a mystifikující politikou, které se od začátku zvětšovalo, je už zjevné rostoucímu počtu lidí. Návrat do normálu se však nekoná ani nemůže, cesta zpět nevede. Nějaký čas potrvá, než se morálně, zdravotně, vztahově i ekonomicky podlomená země uzdraví natolik, aby vykročila k budoucnosti. Musí však chtít víc než jen recyklovat minulost.

[ZDROJ](#)